

Atentate teroriste de-a lungul timpului

„omoară unul – terorizează o mie”

Sun Tzu

Începutul terorismului ca formă a violenței ce induce frica, teroarea în oameni, poate fi plasat chiar la începutul vieții omului pe pământ. Astfel, Vechiul Testament vorbește despre oamenii care trăiau înainte de potopul biblic de pe vremea lui Noe, oameni numiți „nefilimi”, cuvânt care în ebraică înseamnă „cei care îi fac pe alții să cadă”.

Încă din cele mai vechi timpuri religia a constituit motivul unor dezlănțuiri pline de violență ale oamenilor. Grupul de credincioși în Dumnezeu, denumiți „sicari” a recurs la asasinat sistematic pentru a induce teroarea, frica, ucigând cu o armă emblematică *sica* (pumnalul cu două fețe) evreii bănuți de simpatii pro-romane.

Regele Asurbanipal a scos ochii la peste 12.000 de prizonieri de război, cu scopul de a induce frica în inamici, în adversarii cu care urma să se confrunte, deși ar fi putut scoate mai mult profit din folosirea acestora ca sclavi.

În antichitate, asasinatul a fost forma de violență cea mai apropiată de terorismul modern, teroarea fiind un instrument al politicii folosit ori de câte ori acesta era potrivit pentru atingerea obiectivelor.

În Orientul Mijlociu, în jurul anului 1.000, secta asasinilor din Alamut practica o formă de terorism foarte asemănătoare cu cea întâlnită în secolul XX. Asemănarea dintre asasini și teroriștii zilelor noastre reiese din motivația actelor lor și din modul de organizare și acțiune. În cadrul ramurii ismailite a ismailiștilor shiiti, majoritari astăzi în Iran, s-a produs o schismă. Aceștia au cucerit cetatea Alamut, punând aici bazele unei formațiuni politico-statale. Intenția lor era aceea de a răspândi islamul în zona Orientului Mijlociu însă posibilitățile lor erau limitate de numărul redus al adeptilor; astfel au fost nevoiți să practice și să perfecționeze o nouă formă de a purta războiul: un singur reprezentant al lor sau un grup mic era trimis pentru a ucide liderul dușmanilor. Motivația atacurilor lor fiind de natură religioasă ei se considerau mesageri ai divinității și înfăptuitori ai unui act divin, fiind astfel justificată vărsarea de sânge.

De remarcat este similitudinea dintre metodele de acțiune ale asasinilor și cele ale teroriștilor moderni: alegerea cu grijă a unei ținte simbolice (liderul dușmanului, în cazul asasinilor, figuri publice sau clădiri simbolice, în cel al teroriștilor contemporani) pentru ca efectul să fie acela de maximă răspândire a terorii – recurgerea la atentate sinucigașe și revendicarea atentatelor.

Un asasinat mult mai vestit este cel a cărui victimă a fost Caesar, înfăptuit la 15 martie 44 d. Chr., în urma unei conspirații a senatorilor. Dacă am judeca asasinarea lui Caesar în termenii legali actuali sau chiar ai unor convenții internaționale mai vechi, cum ar fi Convenția pentru prevenirea și combaterea terorismului a Ligii Națiunilor (1937), Brutus și complicitățile săi s-ar face vinovați, în mod clar, de comiterea unui act terorist. Altfel au fost percepute lucrurile însă în momentul comiterii asasinatului.

În India a acționat facțiunea teroristă „Thungi” (prima referire scrisă la această mișcare datează din 1356) care ataca oligarhia brahmană și centrele de putere islamică instalate în India după secolele XII-XIII. Ulterior acțiunile ei au fost

îndreptate împotriva dominației britanice, procedeul folosit fiind acela al ștrangulării victimelor cu ajutorul unei eșarfe negre. „Thungi” a ucis peste 30.000 de oameni anual, timp de peste un secol.

În Japonia medievală confreriile „ninja” s-au transformat, cu timpul, într-un ordin secret, capabil să terorizeze și pe seniorii feudali, ajungându-se chiar ca shogunul să apeleze la serviciile lor pentru a-și controla supușii, chiar prin asasinare. Această formă de teroare a continuat până în secolul al XVII-lea, în epoca Meiji.

„Domnia terorii” a fost instaurată în timpul Revoluției franceze din 1789 de către Robespierre în numele dictaturii iacobine. Au fost arestați aproximativ 350.000 de oameni, din care numai 17.000 au fost judecați oficial de „tribunalele poporului” și executați, restul, mulți nevinovați, victime ale denunțurilor anonime, murind în închisori fără a fi judecați. Robespierre a căzut victimă propriei sale dictaturi, fiind judecat și executat. După aceasta partizanii tribunalelor iacobine au fost etichetați drept „teroriști”.

Pe fundalul anarhismului, în Franța, în perioada 1892-1894, a avut loc un atentat cu bombă asupra unei cazărmi militare. Un atentat similar s-a produs la reședința unui procuror, cu această ocazie înregistrându-se și primul mesaj de revendicare a atacului; teroristul a fost ulterior ghilotinat. În semn de protest, o altă grupare teroristă a aruncat în aer, în 1892, Comisariatul de poliție din Rue des Bous-Enfants, provocând moartea a 5 comisari.

Un alt anarhist, Felice Orsini, împreună cu o echipă compusă din 5 oameni, a comis în 1858 un atentat împotriva lui Napoleon al III-lea, acesta scăpând cu viață grație caleștii blindate în care se afla.

În Rusia anarhiștii au pus bazele unei organizații secrete care la 2 ani de la înființare, la 1 martie 1881, l-a asasinat pe Țarul Alexandru al II-lea (atentat cu bombă).

Țarul deține recordul privind numărul de atentate comise asupra sa. Pentru cea de-a șaptea tentativă, 40 de complotiști au acționat la Petersburg săpând un tunel până la mijlocul străzii pe unde trebuia să treacă țarul și au plasat acolo o mină. Coloana imperială a ales alt traseu. Studentul Nicolai Ivanovici a aruncat o grenadă asupra saniei imperiale, după care a deschis focul cu un revolver. Atacatorul a fost arestat, dar în confuzia creată un alt terorist s-a apropiat și a aruncat o bombă la picioarele țarului, omorându-l.

Au urmat în 1892 primul ministru spaniol, Canovas del Castillo, în 1894 președintele francez Sadi Carnot, în 1900 regele Umberto al Italiei și în 1901 președintele american McKinley.

În 1898 Elisabeta împărăteasa Austriei și regina Ungariei a fost înjunghiată de Luigi Luccheni, un anarhist care și-a justificat fapta afirmând că luptă împotriva celor bogați și puternici, declarându-și public satisfacția că a reușit „să ocupe un loc în istorie”.

Cel mai cunoscut atentat cu consecințe istorice grave a avut loc în 28 iunie 1914. Atentatul a fost plănuț de către organizația sârbă „Libertate sau moarte”, care apăruse ca răspuns la anexarea Bosniei de către Austria în 1908. Conducătorul organizației „Colonelul Apis” dorea alipirea Bosniei-Herțegovina la Serbia, luptând astfel pentru lichidarea fizică a habsburgilor. 28 iunie 1914 era ziua națională a sârbilor iar coloana imperială traversa strada Appel Quay. Cubrilovici, unul dintre conspiratori, a întrebat un polițist în ce mașină se află arhiducele. Polițistul i-a arătat mașina iar Cubrilovici a aruncat o grenadă asupra autovehiculului. Bomba a rănit 20 de persoane. Arhiducele a continuat vizita pe străzile Sarajevo-ului. Profitând de oprirea mașinii oficiale decapotabile, Gavrilo Princip a scos revolverul deschizând focul asupra ocupanților de la o distanță de câțiva pași; arhiducele și soția sa au fost lichidați.

Organizația NKVD avea ca obiectiv lichidarea fizică a dușmanilor U.R.S.S. Știindu-se vizat de către NKVD, Leon Troțki s-a refugiat în Mexic unde a locuit într-o vilă fortificată. A fost atacat de un comando format din 24 de agenți. Casa a fost

practic distrusă dar Troțki a scăpat nevătămat, deși asupra camerei sale fuseseră trase 73 de cartușe și aruncate 3 grenade de mână. După ani de tentative nereușite, precum cea descrisă, regimul sovietic a reușit să-l lichideze pe Troțki cu ajutorul unui agent infiltrat în stafful său mexican.

În 1934 suveranul iugoslav a efectuat o vizită în Franța, la Marsilia. După încheierea ceremoniei de sosire, regele Alexandru s-a suit, alături de ministrul de externe francez Louis Barthou, într-o mașină decapotabilă. Vladimir Gheirghiev, venit de la Budapesta, de unde primise sprijin material și arme, se afla în mulțime. El s-a urcat pe scara mașinii oficiale și a deschis focul asupra pasagerilor cu un pistol automat. Au fost uciși regele Iugoslaviei, ministrul de externe al Franței și două femei aflate pe trotuar. Atentatorul a fost ucis imediat de către o persoană din mulțime.

Gestapoul, instituție S.S., este emblematică pentru ororile și tragediile regimului nazist ea fiind incriminată ca organizație în procesul de la Nurenberg. De-a lungul existenței sale a recurs la tot ceea ce a fost mai brutal și atroce ca metodă de tortură umană, sau, dimpotrivă, la cele mai rafinate metode prin care au fost uciși milioane de oameni. Victime au fost chiar mii de cetățeni germani, pe lângă exterminarea în masă a evreilor.

În 1933 președintele Roosevelt câștigase alegerile și urma să preia efectiv această funcție, timp în care a efectuat vizite în țară, ajungând și la Miami. Din mașina sa decapotabilă președintele a ținut un discurs mulțimii adunate să-l salute. Aflat la 10-15 m de mașină, Joe Giuseppe Jangarra a scos pistolul trăgând asupra președintelui. Au fost împușcați primarul orașului Chicago și alți doi bărbați. O femeie a fost lovită. Asasinul a strigat „o să-i împușc pe toți președinții” după care a fost imobilizat de garda de corp a președintelui. Motivul tentativei de asasinare: sărac fiind suferind de o boală care-i afecta stomacul nu a avut bani să se trateze, îi ura pe toți cei care beneficiaseră de o soartă mai bună decât a lui iar cea mai bună soartă o avea președintele.

În 1954 în Algeria, 96% din populație era formată din musulmani și 2% din europeni. Pe fondul unei crize economice profunde s-au înregistrat ciocniri între populația arabă și populația colonială. Franța a reacționat. Marina franceză a bombardat satele de pe coastă, aviația franceză a mitraliat comunitatea arabă iar unitățile speciale de represiune au comis abuzuri. Aproximativ 45.000 de musulmani au fost uciși. Ca răspuns Algeria a reacționat prin Frontul de eliberare națională a Algeriei care a declanșat acțiuni de gherilă împotriva administrației franceze soldate cu masacrarea unui număr mare de europeni. Asasinatele erau comise mai ales asupra arabilor musulmani algerieni care nu respectau regulile impuse de Frontul de eliberare națională a Algeriei. Au fost asasinați aproximativ 6.350 de musulmani și 1.035 de europeni. Pentru maximizarea efectului de intimidare Frontul a dat ordin tuturor algerienilor să renunțe la fumat. Tutunul era considerat monopol al francezilor. Consecințele nerespectării ordinului erau mutilarea fumătorilor prin tăierea buzelor cu pumnalul.

În data de 23 noiembrie 1963 are loc asasinarea lui John Fitzgerald Kennedy. Asasinarea a avut loc când președintele, aflat într-un convoi oficial într-o mașină deschisă, trecea prin Dallas. A fost împușcat de la fereastra unui depozit de către Lee Harvey Oswald, lucrător la acel depozit. La începutul anchetei Oswald este și el împușcat. Secretele asasinării nu au fost descifrate nici până astăzi, deși dosarele comisiei Warren au numărat 26 de volume de depoziții și probe.

La 28 august 1968 era asasinat Ambasadorul Statelor Unite în Guatemala iar la 30 iulie 1969 ambasadorul SUA în Japonia avea să fie și el victima unui atac cu armă albă al unui cetățean japonez. În același an, la 5 septembrie, grupul revoluționar marxist din Brazilia, MR-8, îl răpea pe ambasadorul american din această țară.

Terorismul, înțeles ca modalitate de atingere a unor obiective politice prin folosirea fără discernământ și nediscriminatorie a violenței, a reprezentat una din problemele majore ale secolului XX. Fenomen care s-a perpetuat de-a lungul războiului rece, beneficiind de sprijinul ambelor super-puteri, Uniunea Sovietică și

Statele Unite ale Americii, care s-au folosit de diferitele grupări teroriste pentru a-și promova propriile interese, terorismul a supraviețuit acestuia și a găsit chiar noi spații și noi modalități de manifestare.

Sfârșitul războiului rece, consacrat prin întâlnirea dintre președinții american și sovietic – George Bush și Mihail Gorbaciov – din Malta (decembrie 1989) și consacrat formal la summit-ul Conferinței de Securitate și Cooperare în Europa, de la Paris (1990), era de așteptat să aducă o diminuare a fenomenului terorist, din moment ce confruntarea dintre cele două blocuri se încheiase, iar state care altă dată găseau justificări actelor de terorism și chiar le sprijineau acum le condamnau în mod deschis.

În același timp implicarea directă a Statelor Unite în Orientul Mijlociu și în zona Golfului Persic, izbucnirea războiului din Irak (1991), staționarea trupelor americane în Arabia Saudită și după încheierea acestuia și sprijinul acordat Israelului în conflictul arabo-izraelian au accentuat resentimentele față de americani și au exacerbat extremismul islamic în unele state (Irak, Iran, Siria, Libia).

Un alt atentat terorist cu impact asupra opiniei publice din întreaga lume s-a petrecut în Germania, la Munchen, în septembrie 1972. Acest atentat, revendicat de gruparea palestiniană „Organizația Septembrie Negru” a avut drept țintă delegația de atleți israelieni aflată la Jocurile Olimpice. Teroriștii arabi, infiltrați în Satul Olimpic, au luat ostatici 9 membri ai echipei israeliene și au ucis alți 2. Doi dintre ostatici au reușit să evadeze și au alertat poliția germană. În timpul intervenției poliției germane împotriva teroriștilor arabi, toți ostaticii deținuți de aceștia au fost uciși. Organizația „Septembrie Negru” era numele sub care Fatah, brațul armat al Frontului pentru eliberarea Palestinei, a acționat între 1971 și 1974.

În martie 1973 a fost asasinat ambasadorul SUA în Sudan precum și alți diplomați.

Apogeul crizelor determinate prin luarea de ostatici a fost atins în anul 1979. Răsturnarea Șahului Iranului Muhammad Reza Pahlavi și instaurarea unui nou guvern revoluționar islamic au avut drept consecință o deteriorare constantă a relațiilor dintre SUA și Iran. Decizia de a-l primi pe Șah în SUA într-un moment în care noul guvern iranian cerea predarea acestuia în vederea judecării a fost la originea crizei ostaticilor. La 4 noiembrie, un grup de radicali iranieni a pătruns în ambasada SUA din Teheran, capturând 66 de diplomați americani. Aceștia au fost eliberați la 20 ianuarie 1981, după 444 de zile. Administrația americană a acționat pe mai multe direcții pentru soluționarea crizei, punând în centrul atenției siguranța ostaticilor. Astfel SUA au impus sancțiuni economice Iranului, oprind importurile de petrol din această țară; au acționat, fără succes însă, pe cale diplomatică și au încercat să întreprindă o operațiune militară specială pentru salvarea ostaticilor, tot fără rezultat. Moartea Șahului și invadarea Iranului de către Irak au produs însă o schimbare în politica Teheranului, acesta devenind mai receptiv la propunerile de soluționare a crizei.

Eșecul în rezolvarea acestei profunde crize în timpul primului său mandat a contribuit, într-o oarecare măsură, la pierderea alegerilor de către președintele Jimmy Carter, el fiind învins în cursa prezidențială de Ronald Reagan. Noul președinte a profitat de situația creată în Iran pentru a pune capăt crizei și, la 20 ianuarie, chiar în ziua investirii sale în funcție, cei 53 de ostatici erau eliberați.

Locul de naștere al terorismului internațional este considerat Orientul Apropiat, în Palestina. A început cu fedainii palestinieni care, frustrați de zdrobirea coaliției arabe de către Israel în războiul de 6 zile din 1967, recurg la atentate teroriste. Un astfel de atentat este asasinarea lui Anwar Sadat la 6 octombrie 1981 deoarece acesta semnase un acord de pace cu Israelul. La o paradă militară câțiva soldați convertiți la cauza islamistă au deschis focul cu arme automate asupra tribunei oficiale în care se afla președintele Sadat, acesta fiind ucis, iar 20 de oameni au fost răniți (diplomați străini). Vicepreședintele Hosni Mubarak a scăpat și a devenit ulterior șef al statului.

Brigăzile Roșii au asasinat liderul „democrației creștine” Aldo Moro în mai 1978. Acesta fusese de 5 ori prim ministru al Italiei. Cauza atentatului a constituit-o faptul că Moro devenise partizanul „compromisului istoric” cu partidul comunist.

Asasinarea a avut loc după 55 de zile în care Moro a fost ținut ostatic; cadavrul a fost găsit în portbagajul unei mașini la Roma.

La 7 octombrie 1985, vasul italian de croazieră Achille Lauro, având la bord peste 400 de persoane (echipajul italian și portughez și turiști de diferite naționalități) a fost capturat de un grup de 4 oameni înarmați. Atentatorii s-au declarat membri ai Frontului pentru eliberarea Palestinei și au solicitat, amenințând cu uciderea pasagerilor, eliberarea a 50 de palestinieni deținuți în Israel. Dat fiind că pe vas se aflau și turiști americani iar teroriștii au amenințat că aceștia vor fi uciși primii, guvernul american a acționat pentru soluționarea crizei. Paralel cu acțiunile americane, guvernul italian a inițiat propriul demers, implicând negocieri cu partea arabă dar și posibilitatea unei intervenții militare. După 2 zile, teroriștii au predat controlul asupra vasului, în schimbul garantării libertății lor. Autoritățile americane au acționat pe cale militară pentru a forța aterizarea avionului ce-i transporta pe teroriști în Sicilia, aceștia fiind preluați de autoritățile italiene. Aceasta a provocat o încordare a relațiilor între S.U.A. și Italia. Criza a înregistrat o singură victimă, un turist american invalid care a fost aruncat peste bord de teroriști.

Abu Jihad, comandant Fatah, a fost asasinat în casa sa din Tunisia în aprilie 1988.

La 15 aprilie 1989 moare Hu Yao Bang. Moartea acestuia declanșează proteste, greva foamei și ocuparea pieții Tienanmen de către studenții radicali pro-democrați. În data de 20 mai se decretează legea marțială în Beijing. În data de 3 iunie Armata chineză ucide sute de civili chinezi în timpul represaliilor împotriva studenților chinezi dizidenți.

În septembrie 1989 avionul UTA 772 s-a prăbușit în Niger. Bomba, plasată de agenți libanezi, a ucis toți pasagerii. Alfred Herrhausen, șeful Deutsche Bank AG și cel mai influent om de afaceri din Germania a fost asasinat în 1989 de către Red Army Faction (RAF). O bombă extrem de sofisticată a fost activată în momentul în care mașina lui Herrhausen a trecut pe lângă ea. La 21 mai 1991 a fost asasinat fostul prim ministru indian Rajiv Gandhi. Primul ministru Indira Gandhi Sikh a fost asasinat în data de 31 octombrie 1984. Tot în India mai multe atacuri cu bombe au omorât peste 250 de persoane în martie 1993 în Bombay. În 1993 a avut loc un atentat cu un automobil capcană parcat în parcare subterană de la World Trade Center. Au murit 6 persoane iar 1.042 au fost rănite. În Japonia, în martie 1995, cultul Aum Shinri Kyo a împrăștiat conținutul a două containere în metroul din Tokyo. Gazul Sarin din containere a ucis 12 persoane și mai mult de 5.000 de persoane au fost internate. În Oklahoma a avut loc o explozie în clădirea F.B.I. în aprilie 1995. Atentatul s-a soldat cu 168 de morți și câteva sute de răniți. Yitzhak Rabin a fost asasinat în data de 4 noiembrie 1995 de către un student evreu. El l-a împușcat pe premierul israelian la sfârșitul unui miting pentru pace desfășurat la Tel Aviv, prin gestul său încercând să pună capăt procesului de pace pe care Yitzhak Rabin îl convenise cu liderul palestinian, Yasser Arafat. În 1997 a avut loc atentatul de la Luxor, Egipt. Un comando alcătuit din 5 turiști islamiști a omorât 50 de turiști și 4 egipteni. Atentatorii au mutilat oribil 20 de persoane după care le-au omorât. Cea mai răsunătoare luare de ostatici este cea inițiată de comandoul Tupac Amaru compus din 20 de luptători, în 1997, la Lima în Peru, la reședința ambasadorului Japoniei. Dintr-un număr inițial de 400 de persoane reținute care participau la recepția cu prilejul zilei împăratului Japoniei, în final au fost reținuți 72 de ostatici timp de 126 de zile. Teroriștii au cerut în schimbul celor 72 de ostatici eliberarea de către guvernul peruan a 442 de activiști ai grupării Tupac Amaru deținuți în închisori. Salvarea celor 72 de ostatici s-a făcut prin intervenția în forță a armatei peruane, condusă chiar de președintele Fujimori, folosindu-se un tunel săpat special sub locuința ambasadorului. Un ostatic a fost ucis în timpul intervenției. În data de 7 august 1998 au loc mai multe explozii aproape simultane la ambasadele americane din Nairobi, Kenya, și Dar Es Salaam, Tanzania. În Nairobi au fost omorâți 291 de oameni și au fost răniți peste 5.000. În Dar Es

Salaam 10 oameni au fost omorâți și 77 răniți. Oficialii americani consideră că Usama Bin Ladin și al- Qaeda sunt responsabili de aceste atacuri.

Al-Qaeda a atacat World Trade Center și Pentagonul în data de 11 septembrie 2001. 19 teroriști au deturnat 4 avioane civile.

Ambele turnuri World Trade Center au fost distruse. Departamentul de Apărare situat în Pentagon a fost distrus. Al patrulea avion s-a prăbușit în Pennsylvania. Se presupune că ținta era Washington, Casa Albă. Atacul a fost soldat cu peste 3.000 de victime, oameni din peste 60 de țări ale lumii, majoritatea americani și britanici.

Nici frumoasa insulă Bali nu a fost ocolită de atacurile teroriste. În 2002 au fost omorâte 202 persoane într-o discotecă plină cu turiști străini.

În 25 decembrie 2003 în Pakistan a avut loc a doua încercare de asasinare a președintelui Musharraf în decursul a 11 zile. Președintele nu a fost rănit, dar 14 persoane au murit și 46 au fost rănite.

Președintele Comisiei Europene a scăpat cu viață dintr-un atentat cu bombă care a avut loc în 27 decembrie 2003. Un pachet a explodat în brațele Președintelui Prodi dar acesta nu a fost rănit.

Tot în 2003 au avut loc multiple atacuri teroriste în Istanbul. Atentatele au avut loc în fața a două sinagogi, soldate cu 23 de morți și peste 300 de răniți, și la consulatul britanic și banca engleză HSBC, fiind revendicate de Al Qaeda și Frontul Islamic al Marelui Orient.

În martie 2004 Sheik Ahmed Yassin, fondatorul HAMAS, a fost omorât cu focuri de armă trase dintr-un elicopter israelian.

În data de 14 aprilie 2005 este asasinat în Siria fostul prim-ministru libanez Rafik Hariri. Tot în Siria și tot prin explozia unei bombe plasată în mașină a fost omorât un oficial Hezbollah - Ghaleb Awwali, în iulie 2004.

O lovitură de stat militară pune capăt regimului președintelui Taya în august 2005 în Mauritania. Un grup format din gărzile președintelui, intitulat „Consiliul militar pentru justiție și democrație”, îl omoară în timp ce acesta participa la funeraliile regelui saudit Fahd în Arabia Saudită. Președintele Maaouta Ould Sid'Ahmed Taya, cunoscut pentru politica netolerantă față de militanții islamiști, întreținea legături strânse cu Washington. Consiliul a promis să guverneze țara timp de maximum 2 ani, timp în care să se creeze circumstanțele favorabile pentru o democrație deschisă și transparentă.

În 11 martie 2004 în trei gări din capitala Spaniei, Madrid, au avut loc mai multe atentate cu bombă. Potrivit ministrului de interne, cel puțin 190 de persoane și-au pierdut viața (printre care și 16 români) iar 1.900 au fost răniți. Doua explozii puternice au avut loc în momentul în care trenul intra în stația Atocha, din centrul capitalei. Alte două explozii s-au auzit cam în același timp în alte două gări din capitală. Atacurile au

loc cu două zile înainte de alegerile generale din Spania. Un purtător de cuvânt al guvernului a pus atentatele pe seama mișcării separatiste basce ETA. Dar liderul partidului basc separatist Batasuna, care e scos în afara legii și care are legături cu ETA, a spus că refuză să creadă că ETA poartă răspunderea atacurilor. Au fost decretate trei zile de doliu, iar partidele politice și-au suspendat campania în vederea alegerilor ce urmau.

La Beslan teroriști înarmați au luat ostatici copii și părinți și i-au încuiat în sala de sport. 65 de copii au reușit să scape iar a doua zi au fost eliberați 26 de copii și femei. În ziua a treia alți ostatici au reușit să scape. Unii teroriștii au încercat să fugă. Forțele speciale ruse au pătruns în școală și au eliberat ostaticii. În masacru au murit copii iar supraviețuitorii au avut nevoie de consiliere psihologică pentru a putea depăși momentul tragic din viața lor.

În data de 7 iulie 2005 la [Londra](#) în [Marea Britanie](#) au murit 37 de persoane și 45 de persoane au fost grav rănite în urma unei serii de șase explozii în trenurile și stațiile de [metrou](#) și la bordul unui autobuz în [Londra, Regatul Unit](#). O persoană a murit mai târziu la spital. 300 de persoane au suferit răni minore. Întregul sistem de transport în comun și rețelele de telefonie mobilă au fost paralizate. Incidente au fost semnalate în stațiile Aldgate, Edgware Road, King's Cross, Old Street și Russell Square. Prima explozie a avut loc la ora locală 08:49 pe [linia metropolitană](#) în stația

Liverpool Street. 45 de minute mai târziu, oficialii metroului londonez au anunțat că a avut loc o a doua explozie, la o altă stație de metrou. Poliția londoneză a precizat ulterior că au mai avut loc și alte explozii în mai multe stații și că transportul subteran a fost suspendat. La ora locală 10:20 au apărut relatări despre explozia unui autobuz în centrul orașului, iar [Scotland Yard](#) a confirmat existența unei explozii la bordul unui autobuz în apropiere de Tavistock Square.

Acestea au fost doar câteva dintre atacurile teroriste ce au avut loc de-a lungul timpului. Nu pot spune că au fost cele mai importante pentru că fiecare viață contează, fiecare om e important.

Ileana Alexe

Bibliografie:

- Terorismul internațional - Cristian Jura, editura All Beck - București 2004
- Terorismul internațional, flagel al lumii contemporane – Dr. Ilie Popescu, Nicolae Rădulescu, Nicolae Popescu, editura Ministerului Administrației și Internelor, 2003
- Terorismul internațional – Gheorghe Carp, editura Ministerului Administrației și Internelor, București 2005
- Terorismul - Repere juridice și istorice – Dumitru Virgil Diaconu, editura All Beck - București, 2004
- Aspecte ale cooperării dintre SUA și UE în domeniul combaterii terorismului – traducere și prelucrare documentară, scms. Radu Neagu, bibliografie: US-EU Cooperation Against Terrorism de Kristin Archick.
- National Commission on Terrorism, Countering the changing threat of international terrorism
- Clark Statenn – Asymmetric Warfare, the Evolution and Devolution of Terrorism; the Coming Chalange for Emergency and National Security.
- <http://ro.wikipedia.org/wiki/Terrorism>